

LUCIE AF LAMMERMOR.

(1857.)

I.

Donizetti.

Larghetto.

Kavatine.

Lucie.

p Det var en dun - kel,

stil - - le Nat, Slummer paa Træer - nes Bla - - - - de; bleg ka - sted Maanen en

Straa - le mat hen - o - ver Kildens Fla - - - - de: plud - se - lig lød i

Maa - nens Skjær dæmpet et Jam - mer - skrig, - - - og hur - tig, just paa Kildens

affrett: *presto.* *3* *3*

cresc: *f* *affrett:*

Bredde her, - - - - Skyggen sig vi - ste, Skyggen sig vi - - ste for

a tempo.
mig, ak! Liv - lös stod Kil - dens ble - - - ge Aand,

Læ - ber nes Vel - klang den sav - - - - ned, kjær - ligt den hæ - - ved sin

luf - ti - ge Haand, ret som om Skyggen mig fav - - - - ned.

p string:

cresc: affretto poco la volta:

End_nu en Stund den stil - le var, med Et den ned sig

cresc:

1mo tempo.

sköd - - - og Bøl - - gen, ny - lig saa søl - - - - - verklar, blev

8va

1mo tempo.

röd, blev blo - dig - - - röd! Ja saa søl - verklar, blev blodig, ja blodig röd! Ja saa søl -

cresc:

- verklar, blev, ah - - - - - , blo_dig_röd!

Ved Th. Overskou.

Larghetto.

Ravatine.

Edgaro.

En

Grav, som Ingen fre-de vil, skal dæk-ke snart mig Ar-me, aldrig en Taa-re

væ der mild mit Støv med kjærlig Var- - - me, ak! Selv Døden med sin tav-se Bo

riten: a tempo.

har in-gen venlig Ro! For-glem, ja glem, Du Grumme, kun den Grav, hvor kold jeg

hvi- - ler, kom den ei nær til no-gen Stund med ham, til hvem Du smi-ler, ak! For-

- styr ei grumt den Armes Grav, hvem selv Du Dö - den gav! For - styr ei grumt den

Ar - - - mes Grav, hvem selv Du Dö - - - den gav! Nærm Dig den al - drig! Glem den, ja

glem den kun! Høiagt dog hans Grav, hvem Döden Du gav! Nærm Dig den al - drig! Glem den, ja

glem den kun! Agt dog den Ar - mes Grav, hvem Döden, hvem Dö - den Du gav! Ja,

grum - - - me Mö! Du Dö - den mig gav! Ved Th. Overskou.

ritard: *cresc:*

p *poco più.* *sf*

con calore. *ritard:* *a tempo.*

cresc: *col canto.*

p *p*